

jíti bez nového hlavního přelíčení ve stoličce první. Proto bylo o zmatečnické stížnosti způsobem shora naznačeným rozhodnuto ihned v zasedání neveřejném podle § 5 zákona č. 3 ř. zák. na rok 1878.

Čís. 3014.

Výhrada vlastnictví činí bezprávným každé nakládání s prodanou věcí, jímž se zasahuje do vlastnického práva prodávatele (§ 183 tr. zák.). Bez předchozího zaplacení nedoplatku kupní ceny jest odevzdání věci do vlastnictví jiné osoby zásahem do práv prodávatelských, úkonem hmotně protiprávním, třeba se další prodej stal v úmyslu, by si pachatel opatřil prostředky k zaplacení onoho nedoplatku. Zpronevěra nepředpokládá úmysl pachatelův způsobiti majiteli svěřené (zpronevěřené) věci škodu na majetku.

Pouhá nabídka náhrady škody je s hlediska § 187 tr. zák. bez významu.

(Rozh. ze dne 19. prosince 1927, Zm II 238/27.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmatečnickou stížnost obžalovaného do rozsudku zemského trestního soudu v Brně ze dne 2. dubna 1927, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem zpronevěry podle § 183 tr. zák.

Důvody:

Východiskem vývodů zmatečnické stížnosti, jež uplatňuje důvody zmatečnickosti podle § 281, č. 4, č. 5, č. 9 písm. a), č. 9 písm. b) tr. ř., jsou právní názory, že skutková podstata zločinu zpronevěry předpokládá zlý úmysl, směřující ku poškození majetku osoby, které nebo v její prospěch byla věc pachateli svěřena, a že si pachatel zjedná beztrestnost již pouhou nabídkou náhrady, takže nepozbývá této výhody tím, že poškozený nabízenou náhradu odmítne. V obou směrech je stížnost na omylu; jako jest na omylu, i pokud dále po stránce objektivní uplatňuje, že stěžovatel byl oprávněn prodati koně, učiniv tak proto, by prodávateli z výtěžku zaplatil zbytek kupní ceny. Rozsudek zjišťuje, že prodávatel M. před sepsáním kupní smlouvy prohlásil, že kůň zůstane jeho vlastnictvím až do úplného zaplacení kupní ceny, že tato výhrada byla i vytištěna na vzorci, jehož vyplněním byla kupní smlouva vyhotovena, a že pak stěžovatel vzorec ten, když mu byl přečten, vlastnoručně podepsal. Je v rozsudku dále zjištěno, že stěžovatel o výhradě věděl. Pouhým popíráním tohoto vědomí stížnost opačné rozsudečné zjištění — náležitě v rozsudku odůvodněné — neodstraní. Výhrada vlastnictví pro prodávatele činila bezprávným každé nakládání kupitelovo s prodaným koněm, kterým by se zasahovalo do vlastnického práva prodávatele. Naprostou volnost dispozice s koněm, obzvláště oprávnění odevzdati koně jiné osobě do vlastnictví, mohl si stěžovatel opatřiti toliko předchozím

zaplacením zbytku kupní ceny prodávateli. Bez předchozího zaplacení nedoplatku bylo odevzdání koně do vlastnictví jiné osoby zásahem do práv prodávatelských, výkonem práva stěžovateli nepřislušejícího a proto úkonem hmotně protiprávním, třebaže se další prodej stal v úmyslu, by si stěžovatel opatřil hotovost k zaplacení nedoplatku prodávateli. Případný úmysl stěžovatelův, zaplatiti z docíleného výtěžku prodávateli, čím mu byl ještě povinen, nebyl by než úmyslem, napravit dodatečně škodu ze svéomocného, protiprávního odevzdání koně do vlastnictví jiné osoby a nevyloučil by vědomí stěžovatele, že jedná prodejem a odevzdáním koně hmotně protiprávně. Toto vědomí, které odvozují rozhodovací důvody ze skutečnosti, že stěžovatel věděl o výhradě vlastnictví prodávatela, jest v napadeném rozsudku zjištěno a jím jest po stránce subjektivní skutková podstata zpronevěry naplněna, takže jest pochybenou výtkou, že rozsudek neuvádí důvodů, z nichž nabyt soud první stolice přesvědčení o zlém úmyslu stěžovatele. Neboť nevyžaduje se podle stálé judikatury zrušovacího soudu pro pojem zpronevěry žádného dalšího zlého úmyslu, zejména ne úmyslu, způsobiti majiteli svěřené a zpronevěřené věci škodu na majetku.

Otázku, zda sluší za část škody ze souzeného skutku pokládati náklady, jež vzešly vlastníku svěřené a zpronevěřené věci odevzdáním věci právnímu zástupci, lze ponechat stranou. Neboť stěžovatel nenahradil ani škodu přímo prodejem koně vzniklou, nezaplátiv majiteli koně nedoplatek kupní ceny. Pouhá nabídka náhrady této škody je s hlediska § 187 tr. zák. bez významu. Předpokládáť ustanovení to nejen účinnou lítost, nýbrž i že z účinné lítosti škoda byla skutečně napravena, t. j. že bylo vráceno do jmění poškozeného, co z něho ubylo trestným činem pachatele. Případnému odmítnutí nabízené náhrady může pachatel čelit cestou v § 1425 obč. zák. upravenou. Nezáleží proto nikterak na tom, že stěžovatel prodávateli a vlastníku svěřeného koně nedoplatek 1.200 Kč poslal a z jaké příčiny nedoplatek ten poškozeným přijat nebyl, ani na tom, zda poškozený přijetí částky té odmítl právem či neprávem. Rozhodným jest jen, že v důsledku toho zůstala škoda nenapravena, protože stěžovatel částku tu nejen k soudu nesložil, nýbrž dokonce utratil. Podle toho, co uvedeno, jsou skutečnosti, že stěžovatel poslal svědku M-ovi po svém synu Ladislavu Š-ovi hned po prodeji koně 1.200 Kč, že M. odepřel částku tu přijati, a že Š. nevyřídil stěžovateli vzkaz M-ův, by poslal peníze Dr. K-ovi, jak s hlediska skutkové podstaty, zvláště subjektivní stránky zločinu zpronevěry, tak i s hlediska § 187 tr. zák. bezvýznamnými. Zamítnutí návrhu, by o skutečnostech těch byl jako svědek slyšen Ladislav Š., nemohlo proto účinkovati na konečné rozhodnutí směrem stěžovateli nepříznivým, takže se výtce z důvodu zamítnutí tohoto návrhu podle § 281 čís. 4 tr. ř. vznesené nedostává předpokladu pro výtky tohoto druhu v posledním odstavci § 281 tr. ř. stanoveného. Výtky a námitky stížnosti prokázaly se věsměs neodůvodněnými a bylo proto stížnost zavrhnouti.